

GreCsó Krisztián

A KLUMPA KOPOGÁSA

A 90 éves Ilia Mihálynak

Volt az a szögedi séta,
de arról olyan sokat
zengtem már ódát,
hogy marad a mai
ankétra az a szögedi üldögélés.
Mondjuk, üldögélés temérdek volt,
de az üldögélések
közül kimagaslik az ágyszéli.
Miska bácsi,
te tudod,
mert valahogy mindent tudsz,
melyik a magyar irodalom
legmegrázóbb ágyszéli üldögélése,
majd megírod,
igazam van-e,
hogy EP halotti beszéde lenne az,
amit Kertész temetésén mondott,
mert Kertész utolsó éveiben
az ágya mellett
kanyargott a damaszkuszi út,
és nagy volt a forgalom,

a temetésen ott állt mellettem
a megfordultak közül
a golyóálló mellényes,
a testőrök fülében apró hangszóró,
mintha ótvar lenne,
kihallatszott az üvöltve adott parancsszó,
és akkor eszembe jutott
Szöged legjobban
dokumentált temetése,
amikor a teremtő,
legyen itt csupa kisbetűvel,
megszegett minden szabályt,
és az elviselhetőnél, a tűrhetőnél, az érhetőnél
elmondhatatlanul nagyobb csapást mért rád,
és hogy akkor,
ha jól emlékszem,
nyolc besúgó jelentett rólad,
mondhatjuk,
szimultán,
de elkalandoztam,
a mi ágyszélénkről akartam beszélni,
akkoriban rosszalkodott a szíved,
én Békéscsabán voltam könyvtáros,
nem messze a várostól,
ami te vagy,
hát átugrottalak meglátogatni a Klinikán,
de nem egyeztettem senkivel,
csak beállítottam balgán,
a nővér, meg elküldött, nem alkalmas,

a tanár úr szomorú, így mondta,
elnyúlt az arcom,
mire depressziósra módosított,
pszichológust rendeltek ki hozzád,
mert az majd elmulasztja.
Mondtam a nőnek,
Békésből jöttem,
nem megyek vissza látásod nélkül,
megvárom a kezelés végét,
erre a nő benézett,
mi történik a jókedved ügyében,
a pszichológus bólogatott bőszen és némán,
hát bemehettem én is,
a kisszéken már a kirendelt ült,
hát oda kucorodtam
az ágyad szélére,
még legalább egy órát tartott
a rögtönzött szeminárium,
ami úgy kezdődött,
hogyan megkérdezted a frissen végzett
pszichológus hallgatót,
ki volt a mestere,
és tartottál egy expozét róla,
és annak a mesteréről,
meg annak a mesteréről,
nem feledve a módszertani és
tudománytörténeti eltéréseket,
amelyek a mestergenerációk között
szükségszerűen adódtak,

a fiatal ember a harmadik percben
megkérdezte, jegyzetelhet-e,
mire felültél,
felült a tudomány,
az irodalom,
a már emlegetett város,
mert azt csináltad,
amihez értesz, ami vagy,
ebbe a tanórába
kapcsolódtam be én is,
bárcsak tudnám, kikről volt szó,
de csak a szemed csillogására
emlékszem,
végre dolgozhattál,
a nővér,
mintha meg akarná festeni,
úgy méregette
a jelenetet, egyszer morgott is,
hogy kihasználjuk a beteget,
az aggodalom vezette félre,
mert téged
tanulás ügyben nem lehet kihasználni,
aztán ő is meglátta,
hogy visszatért a hangod, az erőd,
és zsörtölődve elment,
és hogy a klumpája kopogására
jól emlékszem-e,
majd megbeszéljük a százon,
már ha én megérem.